

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
L. J. Smith
“The Vampire Diaries: The Hunters: Moonsong”

Copyright © 2012 by L. J. Smith
Copyright © 2012 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Published by arrangment with Rights People, London

ISBN 978-86-7702-227-3

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

L. Dž. Smit

LOVCI: MESEČEVA PESMA

Prevela

Marija Pavićević

**Čarobna
knjiga**

1.

*Dragi Dnevniče,
Mnogo se plašim.*

Srce mi bije kao ludo, usta su mi suva, ruke mi drhte. Šta me sve nije snašlo, ali sam sve preživela: i vampire, i vukodlake, i fantome. A ja mislila da takva stvorenja ne postoje! E, ali me je tek sad obuzeo živi užas. Zašto?

Zato što odlazim od kuće.

Znam, znam, smešno, da umreš od smeha. U suštini skoro da i ne idem od kuće. U stvari krećem na koledž, koji je na samo nekoliko sati vožnje od ove moje mile kućice u kojoj živim još od ranog detinjstva. Ne, neću sad opet da plačem. Cimerke će mi biti Boni i Meredith, dve najbolje drugarice na celom svetu. U istom studentskom domu biće i moj voljeni Stefan, samo što će nas deliti nekoliko spratova. Tu će biti i Met, moj najbolji drug, čim pređem studentsko dvorište. Čak će i Dejmon biti u blizini, u jednom stanu u gradu.

Iskreno, gde god da sam odlazila, zapravo sam uvek bila blizu svog doma. Stvarno, samo nešto cmizdrim. Imam utisak da tek što sam stigla svojoj kućici i sad, kad sam konačno opet sa svojom porodicom i kad posle toliko dugog izgnanstva mogu ponovo da živim po starom, sad eto opet moram da idem.

Pretpostavljam da se jednim delom plašim zbog toga što su ove poslednje nedelje leta bile prava divota. Sve ono u čemu bismo uživali proteklih nekoliko meseci – da nije bilo borbe protiv kicune blizanaca, putovanja u Mračnu dimenziju, bukvalno rata protiv fantoma ljubomore i svih ostalih apsolutno nimalo

zabavnih stvari koje smo morali da radimo – spakovali smo u tri veličanstvene nedelje. Organizovali smo piknike, spavali smo jedni kod drugih, išli na plivanje, u kupovinu. Posetili smo i seoski vašar, na kojem je Met osvojio plišanog tigrića za Boni; kako je samo pocrveneo kad je počela da ciči od sreće i kad mu se bacila oko vrata. A mene je Stefan poljubio kad smo bili na vrhu ogromnog točka u luna-parku, kao što bi svaki normalan momak poljubio svoju devojkicu jedne predivne letnje noći, ah, sreće.

Bili smo zaista mnogo srećni. Potpuno normalni, kao obični ljudi, a mislila sam da to više nikada nećemo biti.

Eto, to me plaši valjda. Bojim se da su tih nekoliko nedelja bile samo kratko zatišje okupano zlatnim suncem i da će sada stvari početi da se menjaju, da ćemo se ponovo strmoglaviti u tamu i užase. Baš kao u onoj pesmi koju smo prošle jeseni čitali na času engleskog: Ništa zlatno ne može ostati. Bar ne za mene.

Čak ni Dejmon...

Bat koraka kroz hodnik u prizemlju odvuкао joj je pažnju i Elena Gilbert na trenutak je prestala da piše. Bacila je pogled na dve preostale kutije koje su joj ostale u sobi. Sigurno su Stefan i Dejmon svratili da je pokupe.

Međutim, želela je da dovrši misao, da izbacila iz sebe ono što ju je i dalje mučilo i izjedalo tih nekoliko nedelja savršenog života. Vratila se svom dnevniku, pišući brže da bi stigla da zabeleži misli pre nego što bude morala da krene.

Dejmon se promenio. Otkad smo porazili fantoma ljubomore, nekako je... ljubazniji. Ne samo prema meni, ne samo prema Boni, koja mu je uvek bila bolna tačka, već čak i prema Metu i Meredith. Doduše, ume on i sad ponekad da ide na živce i da se ponaša kako mu dune – bez toga Dejmon ne bi bio Dejmon – ali više nema onog nečeg okrutnog u njemu. Barem ne kao nekad.

On i Stefan su izgleda sklopili primirje i prihvatili situaciju kakva jeste. Znaju da ih volim obojicu, ali nisu dozvolili da između njih stane ljubomora. Zbližili su se i ponašaju se kao prava braća; nikada ih nisam videla takve. Između nas troje sada vlada neka prijatna ravnoteža, trajala je čitavog leta. Zbog toga se bojim da ću je narušiti nekim svojim nepromišljenim postupkom i da ću kao Ketrin, njihova prva ljubav, stvoriti razdor među braćom. I da ćemo onda Dejmona izgubiti zauvek.

Tetka Džudit je sa nestrpljenjem doviknula: „Elena!”

„Odmah silazim!”, uzvratila je Elena. Na brzinu je nažvrljala još nekoliko rečenica.

S druge strane, možda ovaj novi život stvarno može da bude divan. Možda ću naći sve ono za čim sam tragala. Ne mogu večito da živim u sećanjima na srednju školu, niti na život ovde kod kuće, ne može tako zauvek. A ko zna? Možda će ovog puta sve ostati zlatno.

„Elena! Čeka te prevoz!”

Tetka Džudit je sada već počela da se nervira. Nameravala je da lično odveze Elenu do koledža. Ipak, Elena je bila svesna da neće moći da se oprostí od porodice a da se ne rasplače, pa je zamolila Stefana i Dejmona da je odvezu. Manje će se blamirati ako se razneži tu, kod kuće, nego da se raspilavi i raskuka po celom kompleksu univerziteta Dalkrest. Otkako je Elena odlučila da krene s braćom Salvatore, tetka Džudit se trudila da razradi i najsitnije detalje oko svega toga, strepeći da li će njena akademska karijera započeti savršeno pošto ona neće biti tu da je nadgleda. Sve zbog toga što je tetka voli, Elena je bila ubeđena u to.

Elena brzo zatvori rokovnik čije su korice bile presvučene plavim somotom i ubaci ga u jednu otvorenu kutiju. Ustala je

i krenula ka vratima, ali pre nego što ih je otvorila, osvrnula se da poslednji put pogleda svoju sobu.

Soba je sada skoro prazna, pošto su njeni omiljeni posteri poskidani sa zidova, a na policama više nema ni više od pola knjiga. Tek nešto odeće ostalo je po fiokama i u ormaru. Samo je nameštaj ostao na svom mestu. Međutim, sada kada je ostala ogoljena, bez većine stvari koje su oduvek bile tu, više je podsećala na neku bezličnu hotelsku sobu nego na rajsko utočište u kojem se udobno ušuškavala čitavog svog detinjstva.

Mnogo stvari ovde se izdogađalo. Sećala se kako bi se kao mala često šćućurila pored prozora uz oca da bi zajedno čitali. S Boni i Meredith – i Kerolajn, koja joj je takođe bila dobra drugarica, nekada – ovde je provela na stotine noći poveravajući im tajne, učeći, doterujući se za žurke, i uopšte džabalebareći. Stefan ju je ovde poljubio jednog ranog jutra i brzo nestao kada je tetka Džudit došla da je probudi. Setila se i onog okrutnog, likujućeg osmeha na Dejmonovom licu kada ga je prvi put pozvala da uđe; imala je utisak da je od tada prošlo milion godina; a ipak, ne toliko davno, na istom ovom mestu obuzela ju je bezgranična radost kada se pojavio jedne mračne noći, dok su svi bili ubeđeni da je mrtav.

Neko je tiho pokucao na vrata, koja su se od toga otvorila. Na njima se pojavio Stefan. Posmatrao ju je.

„Jesi li spremna?“, upitao je. „Tvoja tetka je pomalo zabrinuta. Misli da nećeš imati vremena da se raspakuješ pre organizovanog obilaska univerzitetskog kompleksa ne budemo li krenuli odmah.“

Elena je pojurila ka njemu da ga zagrlji. Mirisao je na čisto, na šumu, pa je nežno naslonila glavu na njegovo rame. „Evo, sad ću“, rekla je. „Samo mi je teško da se oprostim, znaš. Od sada će sve biti drugačije.“

Stefan se okrenuo prema njoj, nežno je poljubio i zadržao svoje usne na njenima. „Znam“, rekao je kad su im se

usne razdvojile i nežno prešao prstom po rubu njene donje usne. „Odneću ove kutije dole i daću ti još neki minut. Tetka Džudit će se bolje osećati kad vidi da je sav prtljag spakovan.”

„Važi. Odmah silazim.”

Stefan je izašao iz sobe s preostalim kutijama, a Elena je uzdahnula, osvrnuvši se još jednom. Plave zavese s cvetićima koje joj je majka sašila još kad je Elena imala devet godina i dalje su prekrivale prozore. Setila se kako ju je majka zagrlila, pomalo suznih očiju, kada joj je njena mala devojčica rekla da je prevelika da bi imala zavese s Vinijem Puom.

I samoj Eleni oči se ispuniše suzama, pa je stavila kosu iza ušiju, oponašajući svoju majku, koja bi napravila taj pokret kada bi se zadubila u misli. Elena je bila mnogo mala kada su joj roditelji poginuli. Da su ostali živi, možda bi ona i majka sada bile najbolje drugarice, možda bi je smatrala sebi jednakom, a ne samo ćerkom.

I njeni roditelji pohađali su Dalkrest koledž. Tu su se zapravo i upoznali. Na klaviru u prizemlju je jedna fotografija na kojoj su njih dvoje u maturskoj toaleti na suncem okupanom travnjaku ispred zgrade Dalkrestove biblioteke, na njoj se smeše onako mladi.

Možda će je odlazak u Dalkrest još više zblížiti s njima. Možda će saznati više o tome kakvi su bili kao *ljudi*, ne samo kao mama i tata kakve je poznavala kad je bila mala; možda će među neoklasičnim zgradama i uredno ošišanim zelenim površinama koledža pronaći svoju izgubljenu porodicu.

Zapravo i ne odlazi, u principu ne. Samo ide napred.

Čvrsto je stisnula zube i krenula iz sobe, isključivši svetlo.

U hodniku u prizemlju okupili su se tetka Džudit, njen muž Robert i Margaret, Elenina petogodišnja sestra. Svi su čekali da se pojavi i posmatrali je dok je silazila niz stepenice.

Tetka Džudit je, naravno, bila sva usplahirena. Nije mogla da miruje ni jednog jedinog trenutka. Kršila je ruke, prolazila

prstima kroz kosu, ili se igrala mindušama. „Elena”, rekla joj je, „jesi li sigurna da si spakovala sve što ti treba? Ima toliko stvari koje ne smeš da zaboraviš.” Namrštila se.

Tetka Džudit je očigledno zabrinuta, pa je Eleni bilo lakše da se nasmeši i zagrlji je, govoreći time da će sve biti u redu. Tetka ju je samo čvrsto stegla, opustivši se na trenutak, i počela je da šmrkće. „Nedostajaeš mi, srce moje.”

„I ti ćeš meni nedostajati”, rekla je Elena i stegla tetku još jače, osetivši kako usne počinju da joj drhte. Nasmejala se, a glas joj je zatrepao. „Vraćam se. Ako bilo šta zaboravim ili ako me uhvati čežnja za domom, odmah dolazim na vikend. Ne moram da čekam čak Dan zahvalnosti.”

Pored njih je stajao Robert, koji se premeštao s noge na nogu i nekoliko puta je pročistio grlo. Elena je pustila tetku i okrenula se prema njemu.

„Znam da studenti uvek imaju velike troškove”, rekao je. „Ne želimo da ti još i novac bude briga, pa smo ti otvorili račun u studentskom domu, ali ipak...” Otvorio je novčanik i pružio Eleni punu šaku novčanica. „Za svaki slučaj.”

„Mnogo ti hvala, Roberte”, uzvratila je Elena, dirnuta ovim činom, ali ju je to pomalo i onespokojilo. „Zaista nije trebalo.”

On ju je nekako nespretno potapšao po ramenu. „Samo hoćemo da imaš sve što ti je potrebno”, rekao je strogo. Elena mu se zahvalno osmehnula, presavila novčanice i stavila ih u džep.

Pored Roberta je, uporno zureći u vrhove patičica, stajala Margaret. Elena je kleknula ispred nje i uhvatila je za ruke. „Margaret!” Htela je da je ona pogleda.

Krupne plave oči zagledale su se u njene. Margaret se namrštila i zavrtila glavom stegnutih usana.

„Užasno mnogo ćeš mi nedostajati, Megi”, rekla je Elena privlačeći je sebi, a oči su ponovo počele da joj suze. Kao pufna od maslačka, meka kosa njene mlađe sestre okrnula joj je obraz. „Vraćam se za Dan zahvalnosti, a možda i ti možeš

da dođeš na fakultet da me posetiš. Volela bih da se pohvalim svojim novim prijateljima kakvu mlađu sestru imam.”

Margaret proguta knedlu. „Neću da ideš”, rekla je već pomalo plačnim glasom. „Stalno nekud *odlaziš*.”

„Eh, puslice”, jedino je mogla da kaže, bespomoćno stežući sestricu uz sebe. „Doduše, uvek se i vratim, zar ne?”

Elenu prođe jeza. Još jednom se zapitala koliko se Margaret seća onoga što se *zaista* dešavalo u Felovoj Crkvi prošle godine. Čuvarke su obećale da će svima da izmene sećanje na one mračne mesece tokom kojih vampiri, vukodlaci i kicune blizanci umalo potpuno da unište grad – i kada je sama Elena umrla, a zatim se vratila iz mrtvih – ali izgleda da postoje izuzeci. Kejleb Smolvud se svega seća, a ponekad je zbog izraza Margaretinog dečije nedužnog lica imala čudan utisak da i malecka sve zna.

„Elena”, obratila joj se ponovo tetka Džudit, ovoga puta plačnim glasom iz stegnutog grla, „treba da kreneš.”

Elena je još jednom zagrlila sestru pre nego što se odvojila od nje. „Dobro”, ustala je i uzela torbu. „Pozvaću vas večeras da vam javim da sam stigla i da sam se smestila.”

Tetka Džudit je klimnula glavom, a Elena je još jednom poljubi na brzinu pre nego što je obrisala oči i otvorila ulazna vrata.

Sunčeva svetlost bila je toliko jaka da je morala da trepće. Dejmon i Stefan stajali su naslonjeni na kombi koji je Stefan iznajmio, pošto su već bili ubacili sav njen prtljag. Čim je iskoračila napolje, obojica su podigla pogled i u isto vreme joj se osmehnula.

Joj, koliko su samo lepi, obojica. I posle toliko vremena, svaki put je prođe neka jeza kada ih vidi. Stefan, ljubav njenog života, očiju zelenih kao lišće, koje bi zasijale svaki put kada bi je ugledale, prelep, s onim profilom lepim poput likova statua starogrčkih vajara i neodoljivom konturom donje usne koja mami na poljubac.

I Dejmon – mladić skoro svetlucave bele puti, očiju crnih kao noć i svilenkaste kose. Njegova pojava je zavodljiva, ali ukazuje na opasnog protivnika u isti mah. Od njegovog blistavog osmeha nešto u njoj zadovoljno prede kao ženski panter pri susretu sa svojim mužjakom.

Obojica su je posmatrala s puno ljubavi, posesivno.

Braća Salvatore sada pripadaju samo njoj. Šta ćeš sad s tim, prošlo joj je kroz glavu. Zbog te misli namrštila se i ramena joj se nervozno pognuše, ali je već sledećeg trenutka svesno izgladila bore na čelu, naterala sebe da se opusti i osmehnula im se. Šta bude, biće.

„Vreme je da krenem”, rekla je i podigla pogled k suncu.

2.

Meredith je čvrsto držala manometar uz ventil zadnje leve gume i očitavala vrednost. Pritisak je kako treba.

Sve četiri gume dobro su napumpane. Sipala je i antifriz i ulje, akumulator je bio nov novcat, a dizalica i rezervna guma su u savršenom stanju. Tako je i mislila. Njeni roditelji nisu od onih koji će uzeti slobodan dan da bi ispratili dete na koledž. Dobro znaju da nju ne treba niko da tetoši, da joj to nije potrebno, već su svoju ljubav pokazivali tako što su se pobrinuli da sve pripreme budu obavljene kako treba, da ona bude bezbedna, ali i savršeno spremna za bilo šta što bi moglo da iskrсне. Naravno, neće oni ni da joj *kažu* da su se pobrinuli za sve, jer oni prosto žele da ona nastavi da se brine sama o sebi.

Sada joj više nije preostalo ništa drugo nego da ode. Što je upravo ono što nije htela da uradi.

„Pođi sa mnom”, rekla je i ne podigavši pogled, prezirući i blago drhtanje koje je čula u sopstvenom glasu. „Samo na nekoliko nedelja.”

„Znaš da ne mogu”, odgovorio je Alarik i nežno je pomilovao po leđima. „Kad bih pošao s tobom, posle uopšte ne bih želeo da se vratim. Ovako će biti bolje. Uživaceš u prvim nedeljama koledža kao i svi ostali brucoši, niko ti neće smetati. Ubrzo dolazim i ja, da te posetim, brzo će to.”

Meredith se okrenula da ga pogleda i otkrila da on nju već netremice posmatra. Usne su mu bile samo malčice stegnute, ali taman toliko da vidi da je napet, pa joj je bilo jasno da

mu to ponovno razdvajanje, posle samo nekoliko nedelja provedenih zajedno, pada teško isto koliko i njoj. Nagnula se i nežno ga poljubila.

„Zamisli tek da sam otišla na Harvard”, promrmljala je. „Ovako smo mnogo bliže.”

Kako se leto bližilo kraju, ona i Met su shvatili da ipak ne mogu da se razdvoje od svojih prijatelja i zapucaju na fakultete van zemlje, kao što su planirali. Mnogo su prošli svi zajedno, a i želeli su da tako i *ostane*, da štite jedno drugo. To su želeli više nego da odu bilo kuda.

Njihov dom bio je skoro uništen, i to više puta, i da Elena nije učenila Nebeski sud, niti bi sve ponovo bilo na svom mestu, niti bi njihove porodice bile spasene. Prosto *ne mogu* da odu. Ne mogu, zato što samo oni mogu da se suoče s tamom koja večito vreba, tamom koju će uvek privlačiti Moć čarobnih puteva koji se ukrštaju na čitavoj površini Felove Crkve. Dalkrest je dovoljno blizu da mogu da se vrate ako opasnost ponovo zapreti.

Moraju da zaštite svoje domove, svoj rodni grad.

Zato je Stefan otišao pravo u kancelariju za prijem studenata na Dalkrestu i upotrebio svoje vampirske fore, pa je Met odjednom dobio stipendiju za sportiste, istu kakvu mu je prošlog proleća ponudio univerzitet Kent Stejt i koju je tada odbio, a Meredith ne samo što je bila dobrodošla kao budući bruceš već je dobila i smeštaj u trokrevetnoj sobi najboljeg studentskog doma, i to zajedno s Boni i Elenom. Red je bio da natprirodne sile malo rade i u *njihovu* korist, za promenu.

S druge strane, morala je da se odrekne nekih snova da bi to postigla. Harvarda, na primer. A ni Alarik joj neće biti blizu.

Zavrtela je glavom. *Ovakvi* snovi u svakom slučaju i ne mogu se uklopiti jedni s drugima. Alarik ionako ne bi mogao da pođe na Harvard s njom. On će ostati ovde, u Felovoj Crkvi, da

istražuje poreklo svih natprirodnih pojava koje su se desile od osnivanja grada. Srećom, dekan mu je dopustio da to uračuna u svoje istraživanje za disertaciju o paranormalnim pojavama, a ujedno će da motri da ne naiđe neka nova opasnost i ne ugrozi grad. Za sada bi svejedno morali da se razdvoje, gde god da je odlučila da se upiše, ali je Dalkrest bar podnošljivo daleko.

Alarikova koža bila je blago preplanula, pa su mu po obrazima sada bile rasute zlatne pege. Lica su im toliko bila blizu da je osećala toplinu njegovog daha.

„O čemu razmišljaš?“, mrmljao je dubokim glasom.

„O tvojim pegama“, odgovorila je. „Neodoljive su.“ Udahnula je duboko i odmakla se. „Volim te“, rekla mu je i odmah odjurila pre nego što je zapljusne talas čežnje. „Moram da krenem.“ Uzela je jedan od kofera koji je stajao pored kola i ubacila ga u gepek.

„I ja tebe volim“, rekao je Alarik i uhvatio je za ruku. Držao ju je čvrsto u svojoj, gledajući Meredith u oči. Na kraju je morao da je pusti i onda je ubacio poslednji kofer, uz tresak zatvorivši vrata na gepeku.

Meredith ga je poljubila brzo i strasno i žurno sela na vozačevo sedište. Kada se udobno smestila, vezala sigurnosni pojas, pokrenula motor i obavila sve što treba, dozvolila je sebi da ga ponovo pogleda.

„Ćao“, dobacila mu je kroz otvoren prozor. „Zvaću te večeras. I svake sledeće večeri.“

Alarik klimnu glavom. Oči su mu bile tužne, ali joj se osmehnuo i podigao ruku u znak pozdrava.

Meredith se pažljivo isparkirala s prilaza. Držala je ruke na volanu u pravilnom položaju i sve vreme gledala ispred sebe ujednačeno dišući. Nije morala da se osvrće, jer je znala da Alarik i dalje stoji na prilazu i posmatra kako se njena kola gube u daljini. Čvrsto je stisnula usne. Jesam li ja od Sulezovih ili nisam, pomisli. Ona je lovac na vampire, čak

s odličnim prosekom i uvek je savršeno pribrana u svakoj situaciji.

Nema razloga da plaćem, na kraju krajeva, ponovo ću se videti s Alarikom. Uskoro. U međuvremenu ima da se ponašam kao pravi izdanak loze Sulezovih – dakle, treba da budem uvek spremna na sve.

Kako je *divan* ovaj Dalkrest, pomisli Elena. Ona je već bila tamo, naravno. Boni, Meredith i ona odvezle su se bile čak do tamo na jednu brucošku žurku univerzitetskog bratstva dok je Meredith bila u šemi s jednim studentom. Isto tako se sećala, mada kao kroz maglu, kako su je roditelji doveli na neku svečanost na koju su studenti mogli da povedu i ponekog člana svoje porodice, ali to je bilo još kad je bila mala.

Međutim, sada kada ona postaje deo ove ustanove, kada će ove zgrade biti njen dom u naredne četiri godine, sve joj je izgledalo drugačije.

„Uuu, vidi ti to, sve na nivou”, prokomentarisao je Dejmon kad su prošli kroz visoku kapiju s pozlatom na kovanom gvožđu na ulazu u univerzitetski kompleks. „Mislim, pošto je Amerika u pitanju”, dodao je dok su prolazili pored zgrada od imitacije cigala iz džordžijanskog perioda i neoklasičnog mermera.

„Nismo svi mogli da odrastamo po italijanskim gradovima”, odbrusila mu je odsutno Elena, potpuno svesna blagog pritiska njegove butine uz svoju. Sedela je u kabini kombija između Stefana i Dejmona, pa su morali malo da se stisnu. Od tolike blizine njih dvojice uopšte nije mogla da razmišlja.

Dejmon je prevrnuo očima i otežući u govoru obratio se Stefanu: „Uglavnom, ako si već morao da izigravaš ljudsko biće i *opet* guliš klupu, bratiću moj, bar nisi izabrao neko preodvratno mesto. Naravno, prijatno društvo sve nadoknađuje”,

dodao je galantno pogledavši Elenu. „Mada i dalje mislim da je to čisto gubljenje vremena.”

„Ali, eto tebe s nama”, rekla je Elena.

„Da, ali sam pošao samo da bih tebe štitio od nevolja”, uzvratilo je osorno Dejmon.

„Nemoj da se ljutiš na Dejmona”, rekao je Stefan Eleni vedrim tonom. „On to ne razume. Njega su jednom davno izbacili s fakulteta.”

Dejmon se nasmejao. „Ludo sam se zabavljao dok sam bio tamo”, rekao je. „Na univerzitetu je bilo svakojakih zadovoljstava koje imućan čovek sebi može da priušti. Mada mi se nešto čini da su se stvari malčice promenile.”

Bockaju se, pomisli Elena, ali u tim njihovim čarkama nema više one grubosti i gorčine kao pre. Dejmon se preko Elenine glave smešio Stefanu s nekom nespretnom naklonošću, a Stefan nije, kao nekad, grčevito stezao volan, već su mu prsti bili opušteni.

Spustila je ruku Stefanu na koleno i stegla ga. Pošto je Dejmon sedeo tik pored nje, osetila je da je postao napet, ali kada ga je pogledala, on je zurio kroz šoferšajbnu nekud u daljinu s nekim neodređenim izrazom lica. Ipak je sklonila ruku sa Stefanovog kolena. Poslednje što želi je da naruši jedva uspostavljenu ravnotežu između njih troje.

„Stigli smo”, rekao je Stefan čim je zaustavio kombi ispred jedne zgrade čije je zidove prekrivao bršljan. „Dom Pruitt.”

Visoka zgrada od cigle s malim tornjem s jedne strane uzdizala se pred njima, a prozori su joj blistali na popodnevnom suncu.

„Ovo bi trebalo da je najlepši dom u kampusu”, rekla je Elena.

Dejmon je otvorio vrata i čilo iskočio iz automobila, a zatim se okrenuo prema Stefanu i pogledao ga u oči. „Najbolji dom u kampusu, zar ne? Da nisi koristio svoje moći ubeđivanja zarad

lične koristi, mladáni Stefane?" Zavrteo je glavom. „Ode tvoj moral u aut.”

Stefan je izašao sa svoje strane i okrenuo se prema Eleni da joj kavaljerski ponudi ruku da siđe. „Hm, ko zna, možda je to tvoje ludiranje najzad prešlo na mene”, rekao je Dejmonu, uvrnuvši ustima u stranu, jer mu je sve to bilo zabavno. „Ja sam u tornju, u jednokrevetnoj sobi. Imam i balkon.”

„Vidim, lepo si se uvalio”, reče Dejmon, gledajući čas u njega, čas u Elenu. „Ovo je znači dom i za studente i za studentkinje? Au, kuda ide ovaj svet, pravo u greh.” Na trenutak je izgledao zamišljeno. Već u sledećem se široko osmehnulo i počeo da izvlači prtljag iz gepeka.

Eleni se učinilo da je tada malčice delovao usamljeno – što je čista glupost, pošto je Dejmon sve samo ne *usamljen* – ali taj neodređeni utisak bio je dovoljan da je natera da nepromišljeno kaže: „Što i ti ne kreneš s nama na predavanja, Dejmon? Još nije kasno, nije ako upotrebiš Moć da se upišeš. Možeš da živiš u kampusu s nama.”

Osetila je kako se Stefan sav ukočio. Zatim je polako udahnuo i stvorio se pored Dejmona, posegavši za jednim redom naslaganih kutija. „Stvarno bi mogao”, rekao je opuštenim tonom. „Možda će ti biti zabavnije nego što misliš da se ponovo okušaš u školskoj klupi.”

Dejmon je zavrteo glavom podrugujući se: „Neka hvala. Udaljio sam se ja poprilično od akademskog života još pre nekoliko vekova. Biću mnogo srećniji u svom novom stanu u gradu, odakle mogu da te držim na oku, a da pritom ne moram da se bakćem sa studentarijom.”

On i Stefan osmehнули su se jedan drugom sa savršenim razumevanjem u pogledu.

Dobro, pomisli Elena uz neku čudnu mešavinu olakšanja i razočaranja. Još nije videla taj novi stan, ali ju je Stefan uveravao da će Dejmon, kao i uvek, živeti u maksimalnom luksu-

zu, barem u najboljem od toga što ovaj obližnji grad može da ponudi.

„Hajdemo, dečice”, rekao je Dejmon podigavši bez i trunke napora nekoliko kofera i zaputio se prema domu. Stefan je poneo kulu od kutija i krenuo za njim.

I Elena je uzela jednu kutiju i poslala za njima, diveći se njihovoj urođenoj gracioznosti, njihovoj eleganciji i snazi, koje su se nazirale iz svakog njihovog pokreta. Dok su prolazili kroz raznorazna vrata, čula je kako neka devojkica oponaša zavijanje vuka i kako gubi dah od kikotaanja sa svojom cimerkom.

Kad su krenuli uz stepenice, kutija na vrhu Stefanove gomile se omakla, ali ju je Dejmon bez problema uhvatio, uprkos svim onim koferima koje je bio natovarao. Stefan mu blago klimnu glavom u znak zahvalnosti.

Vekove su proveli kao neprijatelji. Jednom su čak i *usmrtili* jedan drugog. Stotinama godina su se mrzeli, povezivali su ih samo jad, čemer i ljubomora. Do svega toga došlo je zbog Ketrin, koja je pokušala da bude s obojicom, a i jedan i drugi hteli su da bude samo njegova.

Sada je sve drugačije. Dogurali su čak dovde. Otkad je Dejmon umro i oživeo, otkad su se borili i porazili fantoma ljubomore, zblížili su se i postali pravi saborci. Prećutno su sklopili sporazum da će udruženim snagama štititi malu grupu ljudskih bića. I više od toga – među njima se javila naklonost, samo u tragovima, ali je svakako postojala. Jedan drugome postali su oslonac. Bilo bi im, naime, žao da ponovo izgube jedan drugog. O tome nikada nisu govorili, ali je znala da je to tako.

Elena je čvrsto zatvorila oči. *Dobro* zna da je obojica vole. I oni sami znaju da ih ona voli. *Mada je*, savesno ju je ispravio sopstveni um, *Stefan moja prava ljubav*. Međutim, nešto drugo u njoj je zatreperilo; onaj panter se protegao i razvukao usne u osmeh. *Ali Dejmon, moj Dejmon...*

Odmahnula je glavom. Ne sme da ih razdvoji, da dopusti da se glože oko nje. Neće da im upropasti život kao Ketrin. Ako dođe vreme da odabere jednog, izabraće Stefana. Naravno.

Jesi li sigurna u to, lenjo je preo panter u njoj, ali je pokušala da odagna tu misao.

Sve vrlo lako može da se pretvori u pepeo. Na njoj je da se postara da se tako nešto nikad ne ponovi.